

Нікого вже любить не буду;
останься, серце, сиротою,
одійся в жалібний покров
і спи — життя скорочуй нуду.

Ах, я любив колись, любив,
бо ж і було кого любити;
я молодість і вік убив,
хоч жалко — було за що вбити...

Ах, жалко хвиль, що покотились
в минувшини неситу даль,
і щастя слізок, що пролились,
і тої, що любив я, жаль.

Вони не вернуться, пропали,
лиш панахидний чути згук,
лиш темний сумрак мріє в далі
і в серці сей зловіщий стук...

Львів, д. 18 мая 1897

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966